

вѣрва и възлюблѣнна супруго моя, гдѣ да та тър-
сь, гдѣ ли да натѣрѣж гробъ-тъ ти! О Шмерцен-
райхо, чедо мое, гдѣ щѣ тебе да намѣрѣж; О! азъ
съмъ твой злощастный баща, — кой то не рачихъ
да видѣж нито пѣрвѣ-тъ ти погледъ, нито да до-
чакамъ да са осмихнешъ на мене умилно; но сви-
рѣпо, свирѣпота проводихъ въ облатѣ-тана смъртъ-
та Боже спкруши ма съсъ грѣмовнѣ стрѣлѣж;
азъ но съмъ супругъ нито баща, но убияцъ на су-
пруга-та си и чедо-то си. О небесна сѣдбино! зе-
ми ма отъ тойзи свѣтъ; се ми е днесъ по черно и
по жалостно, нежели сурова-та смърь. — **Жало-**
стна Геновово, жалостна майко! съ каквѣ жалость
си гледала, когато ти са е милото чедо отъ не-
милостивъ мечъ погубавало; та то ти е было по-
тешко и по жалостно, нежели и самы-тъ ударъ,
кой-то ти е отсѣкълъ невинѣ-тъ главѣ. (*Довихрихъ*
Голоса окованъ: Волфъ, Вилхелмъ и Велхюръ и двама
стражари, Графъ-тъ сѣдва).

ПОЗОРИЩЕ VI.

ГРАФЪ-ТЬ, ВОЛФЪ, ВИЛХЕЛМЪ МЕЛХЮРЪ И ДВАМА ТА
СТРАЖАРИ.

(*Голосъ гледа впередъ си*).

Графъ.тъ. На, това писмо, проклетниче, и че-
ти тыа думы. (*Голосъ пріѣлва*).

Голосъ. (*Явно чете*) „За Голоса моля-ти са;
не дѣй го убива въ гнѣвъ-тъ си, нему е доволно,
дѣто ще го мѣчи и гризе совѣсть-та му. Опро-
сти му, защо то не съмъ рада, да са никому нито
една капчица кръвь зарадъ мене пролѣе.